

Arrest

nr. 51 784 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN ROY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van gemengde Bamileke-Bakossi-origine, afkomstig van Tape (South West province). In september 2009 vernam u van uw vader dat u diende te huwen met de heer (K.). Deze man had immers uw opleiding betaald en had met uw vader een overeenkomst gesloten dat u in ruil daarvoor met hem zou huwen. U zei onmiddellijk tegen uw vader dat u dit huwelijk niet wou aangezien de man veel ouder is dan u en u zijn vierde vrouw zou worden. U zag geen toekomst met die man. Uw vader meldde u echter dat u geen opties had en met (K.) diende te huwen. Later kwam (K.) bij u thuis voor de huwelijksceremonie. U diende hem een drankje te geven en daarna zou u beschouwd worden als zijn echtgenote. U weigerde maar uw vader dwong u het drankje te overhandigen waarop u het ook deed. Omdat u huilde liet (K.) u nog een nacht thuis blijven. De volgende dag kwam hij u halen, samen met enkele bewakers. U ging met hem mee naar zijn huis.

Daar kreeg u een kamer. De eerste avond kwam uw man u opzoeken en wou hij met u slapen. U begon te roepen en te wenen en daarom liet hij u gerust. U zei hem dat u niet met hem gehuwd wou zijn waarop hij u antwoordde dat dat normaal was. De volgende dag vluchtte u weg bij uw man. U ging naar uw tante in Manju. Wanneer u haar vertelde wat er gebeurd was, was ze verontwaardigd en nam ze het voor u op. Ze ging praten met uw vader en bracht enkele leden van uw familie bij elkaar om een oplossing te vinden. Er werd echter geoordeeld dat het alleen uw vader was die over u kon beslissen. U dook onder bij een vriendin van uw tante in Manju. Uw vader kwam u zoeken bij uw tante maar vond u daar niet. Uw tante deed uw verhaal aan een klant van haar, mr. (A.), die aanbood u te helpen. In december 2009 bracht hij u naar Douala waar u aan de slag ging als zijn huishoudster. Hij vroeg echter de toestemming aan uw tante en moeder om u naar Europa te brengen om daar voor hem te werken als babysitter. In februari 2010 bracht hij u naar België. Jullie kwamen op 23 februari 2010 aan. Dezelfde dag nog werd het u duidelijk gemaakt dat u zich diende te prostitueren. U werd ondergebracht in het huis van een blanke man. Na vijf dagen wist u daar te ontsnappen. Met de hulp van een Afrikaanse man bood u zich enkele dagen later aan bij de asielinstanties in Brussel.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw vader u, volgens uw verklaringen, zou ontferd hebben omwille van uw weigering met (K.) te trouwen (zie gehoor CGVS, p. 2). Verder verklaart u dat uw vader u uit zijn leven wou (zie gehoor CGVS, p.2) en dat hij u, bij een eventuele terugkeer naar Kameroen, niet meer zal willen zien (zie gehoor CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt wat er zou gebeurd zijn indien uw vader u, na uw vlucht van bij (K.), zou gevonden hebben, verklaart u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p.8). Deze door u aangehaalde problemen zijn bezwaarlijk ernstig genoeg te noemen om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als het lijden van ernstige schade bestempeld te worden. U verklaart echter ook op het Commissariaat - generaal dat uw vader u met de dood zou bedreigd hebben (zie gehoor CGVS, p.7). U haalde deze dreiging, in tegenstelling tot het feit dat u ontferd werd, echter niet aan tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel kan geoordeeld worden dat een doodsb bedreiging niet iets is wat men zou vergeten te vermelden als men wel een ontferming aanhaalt. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u op het Commissariaat - generaal dat u gestresseerd was en daarom de doodsb bedreiging vergat te vermelden, wat toch bedenkelijk is. Bovendien relativeerde u hierop zelf de doodsb bedreiging door te stellen dat uw vader nu misschien gekalmeerd is en zich realiseert dat wat hij deed niet juist is (zie gehoor CGVS, p.7). In dit opzicht is het echter merkwaardig dat u zich niet informeert over de huidige stand van zaken wat betreft de mening van uw vader (zie gehoor CGVS, p.3). Aangezien u het blijkbaar mogelijk acht dat uw vader van mening veranderd is, mag van u toch verwacht worden dat u daar bij uw tante naar zou polsen, zeker aangezien u verklaarde bij een eventuele terugkeer naar Kameroen vooral uw vader te vrezen (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaarde echter dat u niet meer in uw vader geïnteresseerd bent (zie gehoor p.3). Het feit dat u zich blijkbaar niet informeert naar de stand van zaken betreffende uw toestand in Kameroen doet verder ernstig twifelen aan de ernst ervan.

Ook de door u aangehaalde vrees om vermoord te zullen worden door (K.) (zie gehoor CGVS, p. 11) kan ernstig gerelativeerd worden. Vooreerst is het opmerkelijk dat u deze vrees slechts aanhaalde aan het einde van het gehoor wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw vrees in Kameroen. Immers, nergens elders tijdens het gehoor wanneer u uw vermeende problemen uiteenzette, maakte u enige melding van bedreigingen of geweld door (K.). Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat (K.) allerminst gewelddadig was of u met geweld dwong tot zaken die u duidelijk niet wou. Zo liet hij u thuis blijven omdat u huilde tijdens de huwelijksceremonie, liet hij u met rust wanneer u duidelijk maakte dat u niet met hem wou slapen en was het zijn bedoeling u uw studies te laten afmaken (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien blijkt nergens dat u opgesloten was bij hem of dat hij zijn bewakers tegen u inzette. Uw verklaring dat hij u zou willen vermoorden is bijgevolg enkel gebaseerd op vermoedens die u niet kan ondersteunen met objectieve elementen. U haalde deze vrees gedood te zullen worden door (K.) bovendien ook niet aan op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen dienen bovendien nog enkele elementen te worden opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnen.

Zo is het merkwaardig dat u over de overeenkomst tussen uw vader en (K.) absoluut niets lijkt te weten, wat toch merkwaardig is aangezien u zelf toch 22 jaar bent, u blijkbaar een goede relatie had met uw

moeder en uw tante de overeenkomst besprak met uw vader en op een familiebijeenkomst (zie gehoor CGVS, p.2, 3, 9). Via deze wegen had u toch de mogelijkheid meer te weten te komen over deze overeenkomst. U weet echter niet wanneer, waarom en hoe de overeenkomst ontstaan is (zie gehoor CGVS, p.5, 6). U weet niet waarom of hoelang (K.) voor uw studies betaalde of welk bedrag hij voor u betaalde (zie gehoor CGVS, p.5, 6, 11). U weet ook niet waarom hij specifiek met u wou huwen (zie gehoor CGVS, p.6) of hoe hij uw ouders kende (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat uw vader wel voor de studies van uw broers en zussen betaalde maar weet u niet waarom hij dat dan niet voor u deed (zie gehoor CGVS, p.7).

Verder is het opmerkelijk dat u deze situatie blijkbaar niet zag aankomen - u hebt steeds gedacht dat u uw eigen man zou kunnen kiezen - en er ook nooit met uw ouders over gepraat heeft (zie gehoor CGVS, p.7), ondanks uw goede relatie met uw moeder. Gezien het belang dat u duidelijk hecht aan het zelf kunnen kiezen van uw echtgenoot en gezien u verklaarde dat de praktijk van gedwongen huwelijken toch gebruikelijk is in uw omgeving (zie gehoor CGVS, p.5), is het opmerkelijk dat u de visie van uw ouders nooit probeerde te vernemen of erover gepraat hebt.

Ook dient te worden vastgesteld dat u blijkbaar niet veel weet over (K.) hoewel u sinds september 2009 op de hoogte was dat u met hem zou moeten trouwen en pas in oktober naar Manjou vluchtte (zie gehoor CGVS, p.2, 5). U weet dat hij reeds drie vrouwen had maar blijkt hun namen niet te kennen hoewel jullie in hetzelfde, kleine dorp woonden en hij één van de 'elders', dus een gekend persoon, was (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien is het merkwaardig dat men u blijkbaar wel de appartementen van de vrouwen toonde maar niet zei hoe ze heten (zie gehoor CGVS, p.6). U weet ook niet hoeveel kinderen hij reeds heeft (zie gehoor CGVS, p.6), hoewel dit toch essentiële informatie is voor een vierde vrouw. Bovendien weet u niet of (K.) nog broers of zussen heeft (zie gehoor CGVS, p.6).

Ook kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u bijna uw hele leven in Tape woonde, samen met uw ouders (zie gehoor CGVS, p.2, 3). Immers, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in Kumba woonde en gaf u als adres in Kameroen 'P.O. box 373 Kumba' op (zie verklaring DVZ, nr.9). Bovendien vermeldt de door u voorgelegde geboorteakte die opgesteld werd op 18 februari 2010 Kumba als woonplaats van uw beide ouders. Hetzelfde geldt trouwens voor de door u voorgelegde studentenkaart die ook als adres van uw ouders 'P.O. Box 373 Kumba' vermeldt. U verklaarde zelf dat Kumba niet in de buurt van Tape ligt (zie gehoor CGVS, p.2). Uw vaders beroep zou volgens de geboorteakte ook 'civil engineering' zijn, terwijl u zelf verklaarde dat hij boer is (zie gehoor CGVS, p.2).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Uw studentenkaart (jaren 2006/2010) werd reeds even hierboven besproken en bevat verder geen informatie die hierboven wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde geboorteakte (opgesteld op 18/2/2010). Wat betreft het 'Judgement' betreffende de gegevens voor uw geboorteakte kunnen dezelfde opmerkingen gemaakt worden als betreffende uw geboorteakte in verband met het adres en beroep van uw ouders. Bovendien stelt dit document dat de aanvrager ene (M.S.M.) is, terwijl u verklaarde dat uw tante naar Kumba ging om er uw geboorteakte te gaan halen (zie gehoor CGVS, p.4). De enveloppe (afgestempeld op 12/4/2010) voert verder niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat zij recht heeft op asiel, minstens op subsidiaire bescherming. Zij citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geeft een algemene uiteenzetting omtrent de begrippen 'vrees', 'dadende van vervolging' en 'gronden van vervolging' en toetst de door haar aangehaalde feiten en haar verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aan de criteria zoals bepaald in voornoemd

artikel. Op grond van dit feitenrelaas zou zij duidelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Zij vreest niet enkel haar leven (eremoord door haar vader of haar misnoegde echtgenoot, de 'Chief' van het dorp en die veel aanzien heeft) doch tevens een schending van haar mensenrechten (het gedwongen huwelijk gepaard gaand met seksueel geweld).

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet aanhaalde dat zij door haar vader zal worden vermoord, wijst zij erop dat zij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS aangaf dat zij tijdens het gehoor bij de DVZ niet alles kon zeggen wat zij wilde, dat zij maar een beetje kon vertellen en dat haar werd verteld dat hierop later dieper zou worden ingegaan. Dat zij niet haar volledige verhaal kwijt kon blijkt tevens uit de minieme omvang van het gehoor bij de DVZ. Derhalve zou het niet ernstig zijn haar hierop af te rekenen in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt onder verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, getiteld *Cameroon: Information on Forced or Arranged Marriage*, daterend van 16 oktober 2002 en afkomstig van het United States Bureau of Citizenship and Immigration Services, dat gedwongen huwelijken en eerwraak gekend zijn in Kameroen.

Zij betoogt voorts dat de bestreden beslissing het nergens heeft over een binnenlands vluchtalternatief en leidt hieruit af dat niet wordt getwijfeld aan het feit dat zij geen binnenlands vluchtalternatief had. Dit zou tevens blijken uit de door haar aangehaalde feiten.

Volgens verzoekster geeft de bestreden beslissing onjuist en ongenueanceerd weer dat zij verklaarde niet te weten wat er zou zijn gebeurd indien haar vader haar zou hebben gevonden. Zij citeert haar verklaringen uit het gehoorverslag en stelt dat zij hierin overduidelijk de doodsb bedreiging aangeeft en niet weet wat er zou kunnen gebeurd zijn, wat niet hetzelfde is als dat zij verklaarde dit niet te weten.

Omtrent de motivering aangaande het neergelegde 'judgement' laat verzoekster weten dat M.S.M. de naam is van de administratieve beambte die het document heeft klaargemaakt maar dat het wel degelijk haar tante was die het stuk ging ophalen.

Tot slot merkt zij op dat het adres wel degelijk P.O. Box 373 Kumba was. De post kwam daar toe omdat in het dorp waar zij verbleven geen brievenbussen zouden zijn geweest. Het officiële adres van haar ouders ligt dan ook in Kumba terwijl zij verbleven in Tape.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in deze een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake het voorgehouden huwelijk. Verzoekster legt de oorzaak van haar problemen bovendien in het feit dat zij zich zou hebben onttrokken aan een gedwongen huwelijk met één van de dorpsoudsten. Daar dit gedwongen huwelijk het kernelement betreft van haar asielrelaas mogen hieromtrent van verzoekster coherente verklaringen worden verwacht. Desalniettemin blijkt uit haar verklaringen bij de DVZ dat zij eenduidig aangaf ongehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 12, nr.14-15). Ook in de vragenlijst vermeldde zij nergens dat zij reeds daadwerkelijk, al dan niet traditioneel, zou zijn gehuwd daar zij enkel melding maakt van een weigering om te huwen (ibid., stuk 11, p.2). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS verklaarde zij nogmaals eenduidig ongehuwd te zijn (ibid., stuk 4, p.3). Later tijdens het gehoor verklaarde zij echter wel degelijk traditioneel te zijn gehuwd en de vrouw van K. te zijn (ibid., p.6, 8). Deze incoherentie klemmt nog des te meer daar verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de huwelijksceremonie. Volgens haar bestond deze er immers uit dat zij, zonder daarbij ook maar iets te moeten zeggen, bij haar thuis aan K. een drankje moest aanbieden (ibid., p.5-6). Dat het traditionele huwelijk van één van de dorpsoudsten, die in het verzoekschrift zelfs wordt omschreven als *“de Chieft (...) van het dorp en er een groot aanzien heeft”*, niet gepaard zou gaan met een meer uitgebreide of plechtige huwelijksceremonie is niet aannemelijk.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de stukken van het dossier bovendien met recht dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt ondermijnd doordat zij over de overeenkomst tussen haar vader en K., de persoon met wie zij gedwongen zou hebben dienen te huwen, absoluut niets bleek te weten, wat toch merkwaardig is gezien zij 22 jaar is, een goede band had met haar moeder en haar tante de overeenkomst op een familiebijeenkomst zou hebben besproken met haar vader. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoekster via deze wegen toch de mogelijkheid had om meer te weten te komen over deze overeenkomst. Desalniettemin bleek zij niet te weten (i) wanneer, waarom en hoe deze overeenkomst zou zijn ontstaan (ii) waarom of hoelang K. betaalde voor haar studies of welk bedrag hij voor haar betaalde (iii) waarom K. specifiek met haar wilde huwen (iv) hoe deze persoon haar ouders kende (v) waarom haar vader haar studies niet betaalde, en dit ondanks dat deze volgens haar verklaringen wel voor de studies van haar broers en zussen zou hebben betaald.

Voorts acht de commissaris-generaal het met recht opmerkelijk dat verzoekster ondanks haar goede relatie met haar moeder voorhoudt dat zij deze situatie niet zou hebben zien aankomen, steeds zou hebben gedacht dat zij haar eigen man kon kiezen en over de problematiek nooit praatte met haar ouders. Gezien het belang dat zij duidelijk hecht aan het zelf kunnen kiezen van haar echtgenoot en gezien zij verklaarde dat de praktijk van gedwongen huwelijken toch gebruikelijk was in haar omgeving is het opmerkelijk dat verzoekster nooit de visie van haar ouders hierover probeerde te vernemen of hierover praatte.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoekster, ondanks dat zij reeds sedert september 2009 op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zij met K. diende te huwen en pas in oktober naar Manju zou zijn gevlucht, niet veel bleek te weten over deze persoon. Zo bleek dat verzoekster (i) enerzijds verklaarde dat K. reeds drie vrouwen had doch anderzijds hun namen niet bleek te kennen, en dit ondanks dat zij zouden hebben gewoond in hetzelfde kleine dorp en K. één van de dorpsoudsten (dan wel ‘chieft’) en aldus een bekende persoon zou zijn geweest (ii) aangaf dat de appartementen van de vrouwen van K. wel aan haar werden getoond zodat het des te merkwaardiger is dat men haar niet zou hebben verteld hoe deze vrouwen heten (iii) niet wist hoeveel kinderen K. reeds heeft, hoewel dit toch essentiële informatie is voor een vierde vrouw (iv) evenmin wist of K. broers of zussen heeft.

De voormelde onwetendheden en vaagheden in verzoeksters verklaringen worden nergens *in concreto* weerlegd of betwist. Derhalve blijven zijn onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Hetgeen voorafgaat is afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde asielrelaas. De door haar neergelegde documenten – een studentenkaart, geboorteakte, ‘judgement’ en briefomslag – bevatten geen gegevens die haar teloorgegangene geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Het verweer op het overtuigende motief inzake verzoeksters verblijf in Tape dan wel Kumba vermag niet te leiden tot een ander oordeel.

De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde informatie vermag evenmin haar teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen. Het betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Dergelijke informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en zij blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas is haar toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig. Verzoekster toont niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van voornoemd artikel, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtuigende motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.2.2. Verzoekster voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS